

sterven en één is nu een heel aardig bestje geworden.

Wij maakten van zeer dun hout (van eau-de-cologne-kistjes) een bakje, ongeveer 5 à 6 centimeter hoog, 20 breed en zoo lang als het aquarium breed was, en lieten het op twee ijzerdraadjes, die om de randen van het glas gebogen waren, rusten.

Hierop plaatsten wij een graszoodje, dat even boven het water uitkwam en hielden het vochtig.

Dit scheen den kikker te bevallen, ten minste hij zat er veel op en werd daar door ons met wormen gevoed; niets anders wilde hij eten.

De laatste twee maanden bleef hij meesttijds onder water en wilde niets eten, totdat hij dezer dagen op een zonnige morgen weer op het zoodje kwam zitten en met graagte een worm aannam; dus is zijn winterrust voorbij.

In November brachten wij een grijzen kikvorsch, dien wij in het benedenhuis vonden, ook in het aquarium; deze leeft ook nog, is echter zeer ingeschrompeld en heeft nog niets gegeten, hij komt echter reeds meer aan de oppervlakte.

Ook is er een stuk kurk van 8 cM. vierkant in het aquarium.

Ik zou u dit weinig belangrijk verhaal niet gedaan hebben, als ik niet in het vorige nummer gelezen had, dat het heel moeilijk was kikvorschen, in een aquarium den winter door te brengen, en wij hopen, dat het ons gelukt is.

Rotterdam.

C. W. BAARTE VAN HALL.

De zachte winter van 1898/99.

Dezen morgen (11 Februari) werd ik niet weinig verrast door een kikvorsch, die reeds in den tuin flinke sprongen maakte. Nu en dan zat het bestje wat bedremmeld rond te turen, als keek het verwonderd op, nog geen kameraden aan te treffen. Dit is toch zeer vroeg, dunkt mij.

Nog iets. Verleden jaar, 28 October, vonden wij op een wandeling naar de duinen een bloeiend exemplaar van *Caltha palustris*. En 29 Dec. aan den weg tusschen Jisp en Purmerend een bloeiend exemplaar van *Ranunculus acer*.

Drie bijzonderheden, die ik belangrijk genoeg vond aan de redactie mede te deelen.

Uitgeest.

M. KRAMER.

De dotterbloem (*Caltha palustris*) bloeit vaak in 't najaar voor de tweede keer; doch dotterbloemen in 't eind van December en kikvorschen in 't begin van Februari, dit zegt duidelijk, hoe buitengewoon zacht deze winter was. Jammer voor vele planten en dieren, dat het eind van Februari zooveel doodde, dat al te voorbarig blijk van leven gaf. Het „wandeland blad” waarvan u een goede teekening zondt, is de larve van een kokerjuffer (phryganide). In „Sloot en Plas” vindt u er vele geteekend en ook hun levenswijze uitvoerig beschreven. Als u 't diertje goed verzorgt zult u van den zomer de juffer wel zien verschijnen. H.

Slakkenplaag in vochtige stadstuinen.

Gaarne zag ik in het eerstvolgend nummer van „De levende Natuur” de volgende vraag beantwoord.

Kennissen van mij, wonend in Amsterdam, P. C. Hooftstraat, aan den kant van het Vondelpark, hebben in hun tuin ontzettend veel last van slakken. Die beesten vernielen er alles. Het zijn van die kleine, lichtgekleurde slakken, soms ook huisjesslakken er bij.

Is er geen middel om ze te verdolgen of ten minste er een flinke slachting onder aan te richten?

Nunspeet.

MARIA SCHUT.

Een middel, dat ik in mijn tuintje met goed gevolg heb toegepast, durf ik ieder aanbevelen. Een pad of kikvorsch is stellig niet griezeliger dan een leger van slakken. Geef uw kennissen den raad een stuk of wat padden of kikvorschen in hun tuin te brengen. Padden hebben voor sommige menschen dit voor boven kikvorschen, dat ze zich niet laten kijken en in donker en stilte hun werk doen. Als de slakken op zijn, verdwijnen de padden en gaan bij de bureu opruiming houden; als ten minste onverstandige luidjes, zooals er nog genoeg zijn, die het dier toevallig bij avond zien kruipen, het niet doodslaan. H.

De bonte specht.

Zaterdag 11 Februari bezig zijnde met tuinspitten hadden wij het genoegen, een voor ons onbekenden vogel te zien, namelijk de bonte specht. Opmerksaam gemaakt door het zonderlinge geluid, zien wij toe en bemerken den timmerbaas in den perenboom; na dien van onder tot boven te hebben nagezien, en niets van zijn gading te hebben gevonden, vliegt hij in golvende vlucht naar een wilg, en na die wat geklopt te hebben en ons de gelegenheid gegeven te hebben, zijn van anderen rooden staart te zien, vloog hij naar een abeel. Toen dacht ik, daar zal hij wel wat vinden, en ja, ongeveer twee voeten boven den beganen grond, plakt hij zich aan den boom vast, en steunende met zijn staart tegen den boom, begint hij aan zijn arbeid. Flink en krachtig-klinkend, klopt hij met zijn snavel op den boom om de wilgenhout-rups machtig te worden, die er zich in bevindt; want dat hij er in zit, heeft de vogel wel gezien aan 't gaatje, en aan de houtvezels, welke op den grond liggen.

Na een poosje getimmerd te hebben, kijkt hij den boom nog eens na en vliegt weg.

Daar ik wel eens gelezen had, dat het een schadelijke vogel is, en hij door de houtvesters in Duitschland wordt geschoten, omdat hij gaten in de boomen hakt, ga ik er heen, en bezie zijn werkzaamheid eens van nabij; en wat zie ik, geen spaanders, en geen gat, maar een gaatje; iets grooter als van de rups, die iets lager in den boom was gekropen. Het gemaakte gaatje, waar de vogel de rups had uit gehaald, was niet grooter dan 1½ centimeter in doorsnee en 2 centimeter diep.

Wanneer de bonte specht nooit grooter gaten maakt dan het door mij geziene, dan behoeft men hem, naar mijn inzien, niet onder de schadelijke vogels te rangschikken, maar dan doet hij veel meer nut, dan schade.

De wilgenhout-rups toch maakt gangen van onder uit den stam tot hoog in den top, tot zelfs in de takken. Is hij eenmaal in den stam gedrongen, dan kan hij er niet meer uit, omdat zijn lichaam steeds grooter wordt en hij dientengevolge nooit meer kan terugkeeren, maar steeds opwaarts zijn vernielingstocht voortzet, totdat een specht of een strenge vorst hem van zijn verdere levenstaak ontheft. Niet alleen de zachte houtsoorten kiest hij tot zijn proviand, maar zelfs esschenhout is hem lief; ik heb eenmaal een zoodanigen boom klein gemaakt tot brandhout, omdat hij niet meer wilde groeien, en er zeven van genoemde rupsen in gevonden, ouden van dagen, die den ganschen boom zoo met gangen hadden doorgraven, dat zijn dood er het gevolg van moest zijn.

II

Z. te S.

B. B. te A. — Ik heb die bonte specht in 't Vondelpark ook met vreugd begroet; iederen winter komt er wel eens een hierheen op zijn zwerftocht, maar nooit is er een zoo lang gebleven. Hij schijnt veel op te hebben met eikengallen; 't was een lust om te zien, hoe hij ze aflukte, vastzette in de vork van een paartakken en dan stuk hakte, om de larf te bemachtigen. Nu is hij sedert eenige weken verdwenen, 't Was dan ook niet te verwachten, dat hij in ons park broeden zou.

T.

W. H. te Deventer. — Uw vogeltje is het gewone Barm-sijsje (*Cannabina Linaria L.*), gemakkelijk te kennen aan zijn zwarte kinvlek. Dit diertje is ook bekend onder de namen Vlasvink, Steenbarmpje, Berkensijs, Roodsijs, Noordsche sijs en wordt ook wel eens Paapie genoemd. Maar het echte Paapie is een soort van Tapuit en wel *Pratincola rubetra*.

Met Robijntje wordt meestal het Kneutje (*Cannabina Cannabina L.*) bedoeld, dat in vorm en kleur wel op het Barmsijsje lijkt, maar aan zijn witgerande slag- en stuurpennen dadelijk te herkennen is. De kneu broedt hier, barmsijsjes komen alleen op den trek voor, soms in drie soorten.

T.

In het voorbericht van „De Roos van Dekama” wordt gesproken over een in Friesland in de slooten groeiende plant, die aldaar Haantje-rijs wordt genoemd en reeds door Plinius werd vermeld onder den naam van Herba Britannica.

Zoudt u of een der lezers mij ook kunnen zeggen welke plant daarmee bedoeld wordt? Ik heb er al hier en daar naar gezocht, maar kon het niet vinden.

Schoorl.

M. J. DE VERWER.